

предписания, «требующие» обязательной регистрации частных детективов. В настоящее время правительство считает необходимым ввести регистрацию с обязательной спецпроверкой детективов полицией.

В последние годы в Великобритании к кругу проблем уголовного расследования, решаемых силами частных агентов, относятся в первую очередь расследования преступлений, связанных с компьютерными системами. Однако большинство частных детективных и охранных агентств, как правило, выполняют узкий круг профессиональных обязанностей. К числу наиболее перспективных направлений работы частных сыскных агентств относятся: обеспечение безопасности служебных и частных помещений; выявление подслушивающих устройств; личная охрана клиентов, в том числе иностранных граждан.

Во Франции деятельность частных сыскных бюро регулируется Законом № 891 от 28 сентября 1942 г. Он предусматривает, что владельцами частных сыскных бюро могут быть лица, имеющие французское гражданство, либо граждане стран Европейского сообщества. Лица, решившие посвятить себя частной сыскной работе, не должны: быть судимы за совершение уголовного преступления; иметь административные или дисциплинарные правонарушения; находиться под стражей. Бывшие служащие полиции Франции могут стать владельцами частных детективных бюро только с письменного разрешения министра внутренних дел.

К компетенции частных детективов во Франции в настоящее время относятся: промышленный шпионаж; защита предприятий от недобросовестных конкурентов; обеспечение безопасности банковской деятельности; обеспечение безопасности клиентов.

Борбунюк Олексій Олександрович

*аспірант кафедри адміністративного права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
(Україна, м.Харків)*

РЕГУЛЯТОРНІ АКТИ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ ВИЗНАЧЕНОСТІ

Термін «регуляторний акт» в Україні отримав закріплення на законодавчому рівні в 2004 році у зв'язку з прийняттям Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» від 11.09.2003 № 1160-IV (далі - Закон). Під регуляторним актом Закон, розуміє нормативно-правовий акт (далі - НПА), який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання (ст. 1 Закону). Звідси випливає, що регуляторний акт має особливу природу та приймається уповноваженим регуляторним органом для

правового регулювання адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Наведене легальне визначення регуляторного акта не є бездоганим, оскільки сформоване через посилання на такий феномен, як НПА, що не розкриває сутті досліджуваного нами явища, а за відсутності на законодавчому рівні визначення нормативно-правового акта, редакція ч. 1 ст. 1 Закону є передчасною. Вочевидь, положення ст. 1 Закону, з огляду на вимоги законодавчої техніки, мають бути побудовані через визначення поняття НПА. Спроба сформувати поняття НПА міститься у ст. 1 проекту Закону «Про нормативно-правові акти» № 7409

від 01.12.2010, як офіційного документу, прийнятого (виданого) уповноваженим на це суб'єктом у визначених законом формі та порядку, що містить норми права. Майже аналогічне визначення НПА пропонується вченими - як офіційний письмовий документ компетентного державного органу, в якому закріплюються правила поведінки загального характеру, що забезпечується державним примусом (В.Б. Авер'янов).

Регуляторний акт, як різновид нормативно-правового акта, має як загальні його ознаки, так і спеціальні. До загальних ознак регуляторного акта відносяться наступні: 1) приймається чи санкціонується уповноваженими органами держави; 2) завжди містить нові норми права або змінює (скасовує) діючі, чітко формулює зміст юридичних прав та обов'язків; 3) відповідає Конституції України, міжнародним договорам держави, не суперечить актам вищої юридичної сили; 4) приймається у формах, встановлених Конституцією та законами; 5) складається з додержанням правил нормотворчої техніки - має форму письмового акта-документа і суворо визначені реквізити; 6) приймається з додержанням визначеної процедури; 7) доводиться до відома осіб у встановленому законом порядку; 8) підлягає обов'язковій державній реєстрації та обліку.

Закон передбачає, що адміністративним регуляторним актом може бути будь-який нормативно-правовий акт, що приймається регуляторними органами (за виключенням прийняття актів, зазначених в ч.2 ст. 3 Закону) з додержанням процедури, передбаченої Законом. Втім, їх особливістю є те, що вони приймаються виключно на виконання та на підставі вимог Законів України: обов'язок прийняття регуляторних актів покладається на певний регуляторний орган з метою створення механізмів реалізації положень конкретних законів та засад діяльності такого регуляторного органу. Для забезпечення принципу передбачуваності закон вимагає

планування нормотворчої діяльності в цій сфері, оприлюднення таких планів та проектів регуляторних актів з метою доступу до них спільноти та їх участі у такій діяльності.

Обов'язковою умовою прийняття регуляторного акту є проведення його експертного дослідження Державною службою України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва, та його погодження із зазначеним центральним органом виконавчої влади.

Регуляторні акти органів виконавчої влади приймаються в формах, що встановлені Конституцією, Законами та іншими нормативно-правовими актами: постанови; рішення; розпорядження; та ін. Вони можуть прийматися колегіально або одноособово, стосуватися різних сфер суспільного життя, та діяти як на загальнодержавному, так і на місцевому рівні, їх дія може поширюватися лише на певні управлінські об'єкти у межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

В підсумку, зазначимо, що регуляторний акт є різновидом НПА, прийнятим відповідно до Закону, спрямованим на регулювання відносин, які виникають між регуляторними органами (або іншими органами державної влади) та суб'єктами господарювання. Спеціальними ознаками регуляторного акта є такі: 1) приймається уповноваженим регуляторним органом; 2) регулює суспільні відносини управлінського типу між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, спрямованими на забезпечення реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності; 3) приймається із дотриманням особливих процедур підготовки, прийняття, відстеження його результативності та перегляду.

Науковий керівник: к.ю.н., доц. кафедри адміністративного права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого Олена Борисівна Червякова.